REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br.: P-4621/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ireni Šafar, u pravnoj stvari tužitelja Robert Žurić, Zagreb, Pavlenski put 50, OIB: 35751227947, koga zastupa punomoćnik Igor Metelko, odvjetnik, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA DIONIČKO DRUŠTVO, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 koga zastupa punomoćnik Kruno Knežević, odvjetnik, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 21. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, temeljem čl. 335 st. 4 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/91, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje ZPP) dana 23. studenog 2026. godine

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 3207053844 od 18.7.2006. sklopljenog između tužitelja i tuženog, a koja :

- u čl. 2. glasi: “Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora”.

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA DIONIČKO DRUŠTVO, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužitelju Robert Žurić, Zagreb, Pavlenski put 50, OIB: 35751227947 na ime parničnog troška isplati iznos od 1.540,00 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. studenog 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 18. srpnja 2006. sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila kojim je tuženik kao kreditor tužitelju

kao korisniku kredita odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti od 10.692,21 CHF po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate. U čl. 2 citiranog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor a ta je naknada za obradu kredita prilikom isplate kredita. O toj ugovornoj odredbi za obradu zahtjeva nije se pojedinačno pregovaralo niti navedena naknada nema specifikaciju troškova i pruženih usluga, tužitelj navodi da je citirana odredba ništetna. Poziva se na odredbu čl. 81 Zakona o zaštiti potrošača odnosno na odredbu čl. 49 ZZP jer se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom Ugovoru kojeg je sastavio tuženik te tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj sporne odredbe što je u konačnici prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a na štetu tužitelja. Tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita a faktički isplatio drugi iznos umanjen za troškove kredita. Slijedom toga tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnom citiranu odredbu čl. 2 Ugovora o kreditu te da naloži tuženiku da tužitelju plati parnični trošak sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja do isplate, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj nema pravni interes za vođenje ove parnice iz razloga što u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditu koji se odnosi na naknadu za obradu, odnosno tužitelj je podnio tužbu na utvrđenje iz čl. 187 ZPP-a bez zahtjeva za činidbu iz tog odnosa, iako je raspolagao dokumentacijom temeljem kojeg je mogao postaviti kondemnatorni zahtjev za isplatu novčanog iznosa. Predlaže da sud odbaci tužbu tužitelja. Tuženik prigovora vrijednosti predmeta spora te se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Navodi da je odredbom čl. 2 Ugovora o kreditu propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Dakle, osporava da se navedena odredba ima smatrati nepoštenom i ništetnom. Tuženik osporava potrošačko svojstvo tužitelja. Iznosi opsežno svoje stajalište vezano uz ništetnost odredbe o naknadi za obradu kredita te tako navodi da je sporna odredba jasno i razumljivo sastavljena te da je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti troškove naknade za obradu kredita a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i to u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Dakle, sporna naknada je bila javno objavljena u Tarifi naknada tuženika. Iznosi svoja stajališta vezano uz tumačenje i primjenu Direktive 93/13 EEZ kao i stajališta vezano uz primjenu odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o potrošačkom kreditiranju. Mišljenja je da sporna ugovorna odredba nije bila nejasna ili nerazumljiva, da naplata naknade za obradu kredita nije zabranjena niti jednim propisom koji se može primijeniti na ugovorni odnos među strankama. Ista nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva te nema razloga da se ocjeni nepoštenom u smislu odredaba Zakona o obveznim odnosima niti kojeg drugog zakona. Navodi da je tužitelj u odnosu na svaku ugovornu odredbu pa tako i spornu ugovornu odredbu imao stvarnu mogućnost utjecaja i pregovora o njezinom sadržaju, a zaposlenik tuženika pojasnio je tužitelju značenje sporne ugovorne odredbe. Ukoliko bi se utvrdilo da se o spornoj odredbi nije pregovaralo navedeno još uvijek ne znači da je ugovorna odredba nepoštena s obzirom da se za njezinu eventualnu nepoštenost moraju ispuniti i daljnji zahtjevi a to su neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana koja mora biti znatna i postojati na strani potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju. Tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora. Slijedom

svega izloženog predlaže da sud tužitelja odbije s tužbom i tužbenim zahtjevom u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. U provedenom postupku izvršen je uvid i pročitano je Ugovor o kreditu (list 5 do 9 spisa), specifikacija uplata (list 10 do 17 spisa), efektivna kamatna stopa (list 19 do 21 spisa), potvrda tuženika (list 22 spisa), saslušan je tužitelj kao stranka (list 205 spisa).

4. Cijeneći rezultate provedenog postupka, u skladu s čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2 Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 18. srpnja 2006. godine kojom je određeno zaračunavanje naknade i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor.

6. Sporno je da li je ta ugovorna odredba temeljem koje je tužitelju uskraćen novčani iznos za obradu kredita dana 18. srpnja 2006. godine nepoštena i ništetna, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, sve u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

7. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i praksu suda Europske unije.

8. Na ročištu 21. listopada 2026. godine saslušan je tužitelj kao stranka te je naveo da je kredit podigao u svrhu kupnje automobila, da u banci nije ni bio te se sve rješavalo u auto kući. Tu su već imali ugovore prodavači automobila, a nitko od banke nije bio prisutan te ga nitko nije ni upozorio da će platiti naknadu za obradu kredita.

9. U ocjeni osnovanosti tužbenog zahtjeva ovaj sud prihvaća kao osnovane navode tužitelja vezano uz sklapanje predmetnog ugovora i ništetnost predmetne odredbe o plaćanju naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita.

10. Članak 59 Zakona o zaštiti potrošača propisuje da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora i prijevremene otplate kredita naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

11. U članku 81 stavak 1 Zakona o zaštiti potrošača, propisano je ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, posebno ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u stavku 3 propisano činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4 propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u

unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

12. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se komitent, odnosno tužitelj, obvezuje prilikom obrade kredita platiti banci sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

13. Prema članku 295 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br.35/05, 41/08, dalje: ZOO), Opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

14. Iz predmetnog Ugovora proizlazi da je to tipski ugovor kojeg je pripremio tuženik, te da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo već je ugovor bio unaprijed pripremljen u auto kući a da tužitelj u banci nije niti bio.

15. Dakle, iz jasnog i logičnog iskaza tužitelja proizlazi da su predmetne odredbe nametnute od strane tuženika te da je temeljem tih odredbi Ugovora tuženik od tužitelja i naplatio naknadu za obradu kredita. Očito je da su te odredbe prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača odnosno tužitelja, te je temeljem odredbe čl. 81 st. 1 ZPP-a ta odredba nepoštena a temeljem čl. 87 st. 1 ZPP-a ništetna.

16. U ovom predmetu tužitelj je ustao tužbom radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe. Prema odredbi čl. 328 ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se. U konkretnom slučaju a temeljem ove presude tužitelj ima restitucijski zahtjev prema tuženiku u kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primili na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

17. Nije osnovan prigovor tuženika u kojem navodi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari.

18. Tužitelj ima pravo na postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva a radi utvrđenja ništetnosti dijela ugovorne odredbe, to utvrđenje je potrebno da bi tužitelj mogao nakon toga istaknuti kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa koji je tuženik tužitelju uskratio kod isplate predmetnog kredita. Pravo na isticanje deklaratornog tužbenog zahtjeva proizlazi i iz pravnog shvaćanja VSRH zauzetog na Sjednici građanskog odjela 30. siječnja 2020. godine gdje je zaključeno da deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe može i samostalno egzistirati.

19. Tuženik u odgovoru na tužbu iznosi niz neosnovanih prigovora a posebno vezano uz prigovor zastare. U konkretnom slučaju zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primili na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

20. Tuženik neosnovano prigovara VPS-u koji je tužitelj postavio u tužbi na utvrđenje na iznos od 1.400,00 eura. Tužitelj prema odredbi čl. 187 st 1 ZPP-a može u tužbi tražiti da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost takve isprave, a prema st. 2 istog članka to može zahtijevati prije dospjelosti za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj imao

pravo na drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Kako se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi sukladno odredbi čl. 40 st. 2 ZPP-a.

21. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP i odredbi čl. 155 ZPP, a odnosi se na trošak zastupanja tužitelja i tuženika po punomoćniku odvjetniku prema OT, VPS te uspjehu tužitelja i tuženika u sporu.

22. Sud je tužitelju priznao trošak za sastav tužbe prema Tbr. 7 točka 1 – 200,00 eura, za zastupanje na ročištu 21.10.2026. prema tbr. 9 točka 1 - 200,00 eura, za sastav podneska 8.10.2026., 12.8.2026., 29.6.2026. prema tbr. 8 točka 1 – 200,00 eura, za pristup na ročište za objavu presude prema tbr. 9 točka 3 - 100,00 eura, što ukupno iznosi 1.100,00 eura, koje treba uvećati za 25 % PDV ili 275,00 eura, te trošak pristojbe na tužbu 55,00 eura i presudu 110,00 eura, pa priznati trošak iznosi 1.540,00 eura. Sud je tužitelju priznao kamatu na parnični trošak prema odredbi čl. 30 Ovršnog zakona, te je odlučeno kao u izreci pod II.

U Zagrebu 23. studenog 2026. godine

Sudac:
Irena Šafar

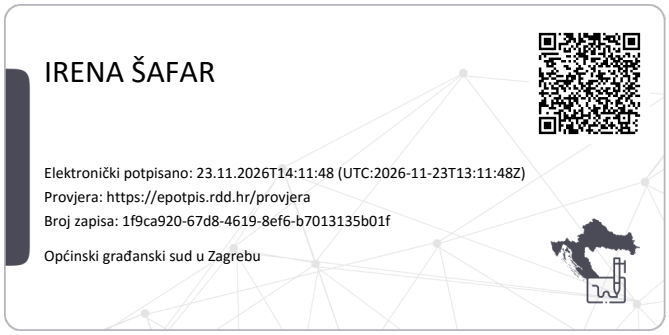

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo na žalbu u roku od 15 dana od dana zaprimanja presude. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:
1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30890-7ccaa**

Kontrolni broj: **01afd-dabad-4e24b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.